

W ZESZYCIE

– Polski język migowy (PJM) jest językiem rodzimym pewnego podzbioru polskich głuchych i codziennym narzędziem komunikacji całej tej wspólnoty. Języki migowe są objęte refleksją lingwistyczną stosunkowo niedawno – od 2. połowy XX w.; odpowiadają one cechom naturalności kodu w trzech aspektach: strukturalno-lingwistycznym, akwizycyjnym i przyrodniczym.

– Wykładnik negacji, mający w PJM postać ruchu nadgarstka poprzedzającego pozytywne znaki, jest jednym z problemów w obrębie morfologii i słowotwórstwa tego języka, który – w związku z trwającym procesem gramatykalizacji – stanowi przyczynę różnych interpretacji w prowadzonych badaniach.

– W zakresie uniwersaliów leksykalnych istotne jest pytanie: na ile języki migowe odzwierciedlają w strukturze leksyki cechy ewentualnych języków fonicznych otoczenia, a na ile struktura słownictwa odzwierciedla unikatowe własności języków migowych (m.in. wizualno-przestrzenny charakter komunikatu migowego lub wysoki stopień ikonizacji znaków).

– Audiodeskrypcja to technika, która polega na przekazywaniu drogą słuchową werbalnych opisów treści wizualnych, co umożliwia osobom niewidomym lub słabowidzącym zapoznanie się z dziełami z zakresu sztuki (audio)wizualnej. Jest to zjawisko z zakresu przekładu intersemiotycznego na język znaków należących do odmiennego systemu semiotycznego.

– Kształtowanie się pojęcia fonemu w trakcie rozwoju biopsychicznego znajduje wiele uwarunkowań. Fonem jest utrwalany w mózgu w postaci systemowo-asocjacyjnych percepcyjnych i ruchowych subwzorców neuronalnych, kodujących cechy wspólne kategorii głosek tożsamych znaczeniowo.

Polski język migowy (PJM) – głusi – akwizycja – negacja – gramatykalizacja – nazwy pokrewieństwa w PJM – audiodeskrypcja – fonem – rozwój biopsychiczny.

Red.